

Sygn. akt *XVII AmT 2/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Malinowska**

protokolant: inspektor Patrycja Żuk

po rozpoznaniu 9 maja 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **M. M. (1)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 2 sierpnia 2012 r., nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda M. M. (1) na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 990 (dziewięćset dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje;

III. nakazuje pobrać od powoda M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 100 (sto) złotych z tytułu opłaty sądowej od apelacji, od której uiszczenia pozwany był zwolniony z mocy prawa

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt *XVII AmT 2/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 sierpnia 2012 r., nr (...), na podstawie art. 210 ust. 1 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243 j.t.; dalej; PT) oraz na podstawie art. 104 § 1 k.p.a., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nałożył na M. M. (1), współnika spółki cywilnej (...) s.c. M. M. (1), P. W., S. R., R. W., M. P., karę pieniężną wysokości 1.970 zł za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 PT obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca 2011 r., danych za 2010 r. dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

(decyzja, k. 4-9).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. M. (1), wnosząc o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika zawodowego w przypadku jego ustanowienia według norm przepisanych.

Powód podniósł, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie przepisów działu XI ustawy Prawo Telekomunikacyjne o tytule „Przepisy karne i kary pieniężne” co oznacza, że w przypadku orzekania w tym zakresie należy stosować naczelne zasady polskiego prawa karnego określone w kodeksie karnym, w tym określone w art. 1

§ 1-3 k.k. oraz art. 8 k.k. Odwołując się do art. 865 § 1 k.c. powód stwierdził, że w ramach umowy wspólnicy mogą dokonać wewnętrznego podziału obowiązków - w taki sposób, aby tylko jeden ze wspólników był odpowiedzialny za sprawozdawczość wynikającą z ustawy Prawo Telekomunikacyjne, co ma miejsce w przypadku spółki (...). Tym wspólnikiem jest i był M. P. - zatem pozostałym czterem wspólnikom nie można przypisać „winy w czasie popełnienia czynu” - a jest to znamie podmiotowe czynu penalizowanego. Nadto, zdaniem powoda, wspólnikowi M. P. można przypisać co prawda winę, ale czyn popełniony przez niego był nieumyślny - a ustawa Prawo Telekomunikacyjne nie przewiduje karalności za czyny nieumyślne. W dalszej kolejności powód stwierdził, że społeczna szkodliwość czynu polega tylko na tym, iż Urząd Komunikacji Elektronicznej zmuszony był skierować do wspólników wezwanie (jednokrotne) do złożenia dokumentacji, która była złożona niezwłocznie po otrzymaniu wezwania - co stanowi znamie co najwyżej znikomej szkodliwości społecznej - nie spełnione jest zatem znamie przedmiotowe czynu penalizowanego - zatem brak jest podstawy faktycznej i prawnej do karania. W ocenie powoda, w niniejszej sprawie kara byłaby uzasadniona tylko w celu przymuszenia, gdyby wezwany pomimo wielokrotnego obowiązku nie złożył wymaganych prawem informacji. Powód podniósł, że ustawodawca przewidział karalność za czynne i umyślne działanie podmiotu zobowiązanego - podanie danych nieprawdziwych; podanie danych niepełnych - a nie za działanie w postaci nieumyślnego zaniechania spowodowanego niedbałością lub lekkomyślnością. Według powoda, uwzględniając brzmienie art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego „Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.”, organ wziął pod uwagę tylko część zdania „...oraz jego możliwości finansowe.” - nie posiłkując się ani zakresem naruszenia, ani dotychczasową działalnością podmiotu i wymierzył w istocie zbyt dotkliwą, w korelacji z popełnionym czynem, karę. Wreszcie powód zarzucił, że Prezes UKE w sposób nieuprawniony wymierzając karę wziął pod uwagę przychody ukaranych z całokształtu ich działalności, a nie tylko z działalności telekomunikacyjnej związanej bezpośrednio z czynem karalnym.

(odwołanie, k. 10-11).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE wniósł o odrzucenie odwołania w całości, ewentualnie oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

(odpowiedź na odwołanie, k. 31-40).

Wyrokiem z 26 maja 2015 r. tutejszy Sąd uchylił zaskarżoną decyzję oraz zasądził od Prezesa UKE na rzecz powoda kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na skutek zaskarżenia tego wyroku przez pozwanego, Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z 10 listopada 2016 r., uchylił wyrok sądu I instancji i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. Sąd II instancji nakazał Sądowi Okręgowemu uwzględnić przy ponownym rozpoznawaniu sprawy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III SZP 4/15, w myśl którego „art. 209 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 243 ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 71 pkt 11 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675), może stanowić podstawę nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, który nie wypełnił obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych ustawą – Prawo telekomunikacyjne.” oraz zbadać wszystkie zarzuty i twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca M. M. (1) jest wspólnikiem spółki cywilnej (...) s.c. M. M. (1), P. W., S. R., R. W., M. P. z siedzibą w Z., w ramach której wykonuje działalność gospodarczą, obejmującą świadczenie usług telekomunikacyjnych.

dowód: okoliczności bezsporne.

Przedsiębiorca nie dopełnił, przewidzianego w art. 7 ust. 2 PT, obowiązku przedłożenia Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, do dnia 31 marca 2011 r., danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2010.

dowód: okoliczność bezsporna.

Pismem z 29 grudnia 2011 r. Prezes UKE zawiadomił M. M. (1) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 PT za poprzedni rok obrotowy 2010, oraz wezwał stronę do przekazania stanowiska w sprawie.

dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 4 akt admin.

W piśmie z 3 stycznia 2012 r. (data stempla pocztowego) do Dyrektora Delegatury w Ł. Urzędu Komunikacji Elektronicznej (...) spółki (...), w tym także M. M. (1), wyrazili skruchę i wyjaśnili, że współnik odpowiedzialny za raporty UKE poważnie zachorował i sprawa umknęła ich uwadze. Do pisma załączono Formularz 00 – Informacja o przedsiębiorcy telekomunikacyjnym za rok sprawozdawczy 2010 oraz Formularz 06 – Usługi dostępu do sieci Internet świadczone użytkownikom końcowym za rok sprawozdawczy 2010.

dowód: Pismo z 3.01.2012 r. wraz z załącznikami, k. 6-12 akt admin.

W roku 2011 przedsiębiorca M. M. (1) osiągnął przychód w wysokości (...) zł.

dowód: Zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2011 (PIT-36L), k. 49 akt admin.

Pismem z 10 lipca 2012 r. Prezes UKE poinformował M. M. (1) o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów.

dowód: Pismo z 10.07.2012 r., k. 51 akt admin.

W dniu 2 sierpnia 2012 r. Prezes UKE wydał decyzję, która została zaskarżona w niniejszym postępowaniu sądowym.

Powyżej opisany stan faktyczny nie był sporny między stronami i został ustalony przez Sąd Okręgowy w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w całości niesporny. W szczególności, powód nie kwestionował okoliczności, iż nie dopełnił w ustawowo przewidzianym terminie (tj. do 31 marca 2011 r.) obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 PT.

W świetle wskazanego przepisu, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis). Niedopełnienie przez

przedsiębiorcę wskazanego obowiązku powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Stosownie do tego przepisu – w jego brzmieniu obowiązującym od 17 lipca 2010 r. do 20 stycznia 2013 r., a więc w brzmieniu aktualnym na datę wydania zaskarżonej decyzji – karze pieniężnej podlega ten, kto udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Zgodnie zaś z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe (ust. 2).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy stwierdza, że nie budzi wątpliwości, iż w roku 2010 przedsiębiorca M. M. (1) prowadził działalność telekomunikacyjną w ramach spółki cywilnej (...) s.c. M. M. (1), P. W., S. R., R. W., M. P.. Poza sporem jest, że powód nie przedstawił Prezesowi UKE w określonym ustawowo terminie (tj. do 31 marca 2011 r.), danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za 2010 rok. Okoliczność ta została przyznana przez powoda w piśmie do Dyrektora Delegatury Urzędu Komunikacji Elektronicznej w Ł. z 3 stycznia 2012 r. oraz w odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu. Powyższy obowiązek został dopełniony przez przedsiębiorcę dopiero po wszczęciu przeciwko niemu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Do wskazanego pisma z 3 stycznia 2012 r. załączono Formularz 00 – Informacja o przedsiębiorcy telekomunikacyjnym za rok sprawozdawczy 2010 oraz Formularz 06 – Usługi dostępu do sieci Internet świadczone użytkownikom końcowym za rok sprawozdawczy 2010. Powyższe okoliczności wskazują zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Sąd pragnie przy tym zauważyć, że odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa. Przesłankę winy uwzględnia się jedynie na etapie miarkowania kary pieniężnej, wpływa ona na wysokość tej kary.

Odnosząc natomiast do stanowiska powoda, iż w niniejszej sprawie przy orzekaniu kary pieniężnej należy stosować naczelne zasady polskiego prawa karnego określone w kodeksie karnym, w tym określone w art. 1 § 1-3 k.k. oraz art. 8 k.k., Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, że w judykaturze ugruntowany jest pogląd co do tego, iż wynikający z art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, wymóg zapewnienia przedsiębiorcom odpowiedniego standardu ochrony ich praw w postępowaniach toczących się na skutek odwołań od decyzji nakładających kary pieniężne, polega na respektowaniu przez sąd rozpoznający odwołanie od decyzji zasady, iż to organ regulacyjny powinien wskazać, że zachodzi stan faktyczny uzasadniający ukaranie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Natomiast przedsiębiorca posiada pozycję podmiotu broniącego się przed ukaraniem i sytuacja ta nie zmienia się po przeniesieniu sprawy na drogę postępowania sądowego. Odwołanie do standardu konwencyjnego służy wyłącznie zapewnieniu odpowiednich gwarancji proceduralnych, nie zaś zrównaniu standardu administracyjnego z karnym w zakresie przesłanek odpowiedzialności (por. uzasadnienie niżej przywołanej uchwały Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2016 r. ws. o sygn. akt III SZP 4/15). Kary pieniężne przewidziane w Prawie telekomunikacyjnym nie mają charakteru sankcji karnych, dlatego przepisy dotyczące tych kar nie podlegają zasadom wykładni właściwym dla prawa karnego. W sprawach dotyczących orzekania tych kar nie znajdują też zastosowania instytucje prawa karnego materialnego.

Od przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wymaga się, aby przy wykonywaniu swej działalności dokładał staranności, jaka winna cechować profesjonalnego uczestnika rynku. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza od staranności ogólnie wymaganej, gdyż stopień wymaganej staranności ulega w tym przypadku podwyższeniu z uwagi na to, że w istotę działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej,

obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powodowy przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa, w tym obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 7 PT. Jako profesjonalista powinien on być też świadomym następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom. W niniejszej sprawie wina powoda przejawiała się w niedołożeniu należytej staranności przy prowadzeniu spraw przedsiębiorstwa.

Należy zgodzić się z powodem, że w ramach umowy spółki cywilnej wspólnicy mogą dokonać między sobą podziału czynności związanych z prowadzeniem wspólnego przedsiębiorstwa. Niemniej jednak, podział ten odnosi skutek jedynie wewnętrzny, tj. w relacjach między wspólnikami. Natomiast wobec osób trzecich wspólnicy spółki cywilnej nie są związani poczynionymi między sobą uzgodnieniami, co do przedmiotu prowadzonej działalności i nie mogą powoływać się wobec osób trzecich na tego rodzaju ustalenia. Spółka cywilna jest bowiem umową obligacyjną, która wywołuje skutki o charakterze wewnętrznym (między wspólnikami), natomiast w obrocie z podmiotami trzecimi działa nie spółka cywilna, tylko jej wspólnicy, będący przedsiębiorcami. Oznacza to, że w analizowanym przypadku, obowiązek informacyjny określony w art. 7 ust. 2 PT spoczywa na każdym ze wspólników spółki cywilnej (...) s.c. M. M. (1), P. W., S. R., R. W., M. P., w tym także na powodzie. W konsekwencji, niewypełnienie tego obowiązku stanowi podstawę do wymierzenia sankcji, przewidzianej w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT, w stosunku do każdego ze wspólników.

Mając na uwadze, że w niniejszej sprawie poza sporem jest, iż powód dopuścił się naruszenia obowiązku sprawozdawczego, wymienionego w art. 7 ust. 2 PT, Sąd Okręgowy stwierdza, że spełnione zostały przesłanki z art. 209 ust. 1 pkt 1 PT, uzasadniające nałożenie na powoda kary pieniężnej. O możliwości zastosowania tego przepisu, w jego brzmieniu aktualnym na dzień wydania zaskarżonej decyzji, także w sytuacji, gdy przedsiębiorca nie dopełnił ustawowego obowiązku udzielenia informacji, czy dostarczenia dokumentów, orzekł Sąd Najwyższy w uchwale z 21 stycznia 2016 r. ws. o sygn. akt III SZP 4/15 (System Informacji Prawnej LEX nr 1968366; www.sn.pl). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, „art. 209 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (jednolity tekst: Dz. U. z 2014 r., poz. 243 ze zm.), w brzmieniu nadanym przez art. 71 pkt 11 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675), może stanowić podstawę nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, który nie wypełnił obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych ustawą – Prawo telekomunikacyjne.” Sąd ten uznał bowiem, że wykładnia językowa art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu tego przepisu obowiązującym od 17 lipca 2010 r. do 20 stycznia 2013 r. przewidującym, że karze pieniężnej podlega ten, kto udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, prowadzi do absurdalnego rezultatu. Jak argumentował Sąd Najwyższy, „w wyniku takiej wykładni dolegliwej karze pieniężnej podlegałyby tylko ten, kto współpracowałby z Prezesem Urzędu dostarczając mu informacji, choć byłyby to informacje niekompletne. Natomiast karze nie podlegałyby ten, kto w ogóle nie wykonywałby obowiązków informacyjnych ciążyących na nim z mocy ustawy lub w wyniku skierowania stosowanego żądania przez Prezesa Urzędu. Sąd Najwyższy nie neguje kompetencji ustawodawcy do takiego właśnie, wąskiego i nieracjonalnego ukształtowania zakresu zastosowania art. 209 ust. 1 pkt 1 Prawa telekomunikacyjnego. Jednakże, poprzestanie na wykładni językowej art. 209 ust. 1 pkt 1 Prawa telekomunikacyjnego prowadziłoby do nadania temu przepisowi znaczenia sprzecznego z wyraźnie wyartykułowanymi intencjami prawodawcy.” Wobec tego, uwzględniając łącznie wyniki wykładni celowościowej, systemowej i funkcjonalnej wskazanego przepisu Sąd Najwyższy uznał, że należy go interpretować w ten sposób, że karze pieniężnej podlega także ten, kto nie wypełnił ustawowego obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów określonych w Prawie telekomunikacyjnym.

Przewidziana w art. 209 PT sankcja administracyjna jest stosowana przez Prezesa UKE automatycznie, na podstawie ustawy, a jej zastosowanie nie zależy od uznania organu. Zarówno art. 209 PT, jak i art. 210 ust. 1 PT - poprzez użyte w nich sformułowania „ **podlega** karze” oraz „ karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, **nakłada** Prezes UKE” - sugerują, że ilekroć spełnione zostały przesłanki z art. 209 PT, Prezes Urzędu jest zobligowany do wymierzenia sankcji za popełnienie czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie. Decyzja o nałożeniu

kary pieniężnej ma zatem charakter tzw. decyzji związanej, a przepisy prawa telekomunikacyjnego nie przewidują możliwości odstąpienia od wymierzenia kary.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę pozwanego, co do zasadności orzeczenia kary pieniężnej, jak i jej wysokości. Powód nie przedstawił okoliczności, które uzasadniałyby zmianę zakwestionowanej decyzji poprzez zmniejszenie nałożonej kary.

Nietrafny jest zarzut powoda, iż wymierzając karę Prezes UKE w sposób nieuprawniony wziął pod uwagę przychody ukaranych z całokształtu ich działalności, a nie tylko z działalności telekomunikacyjnej związanej bezpośrednio z czynem karalnym. Kwestia sposobu wymiaru i wysokości kar pieniężnych uregulowana została przez ustawodawcę w przywołanym już uprzednio art. 210 PT. Z ustępu 1 tego przepisu wynika natomiast, że karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W przepisie tym mowa jest zatem o przychodzie osiągniętym w roku kalendarzowym poprzedzającym rok wydania decyzji o nałożeniu kary, przy czym przepis nakazuje uwzględniać w tym wypadku cały przychód osiągnięty przez karany podmiot, a nie tylko przychód z określonego rodzaju, czy zakresu wykonywanej działalności.

Wbrew sugestiom powoda, ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes UKE uwzględnił wszystkie przesłanki wymienione w art. 210 ust. 2 PT, tj. zarówno zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu, jak i jego możliwości finansowe. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie pozwany prawidłowo uwzględnił wszystkie podstawy wymiaru kary.

Odnosnie zakresu naruszenia powód zdaje się bagatelizować konsekwencje niewywiązania się z obowiązku sprawozdawczego, które są jednak daleko idące. Dane objęte przedmiotowym obowiązkiem mają zapewnić Prezesowi UKE, jako regulatorowi rynku telekomunikacyjnego, stały dostęp do informacji istotnych dla tego rynku. Brak tych informacji uniemożliwia z kolei Prezesowi Urzędu realizację jego kompetencji, w tym dokonanie oceny aktualnego stanu rynku, jego tendencji rozwojowych oraz potencjalnych zagrożeń, uniemożliwia też realizację celów regulacyjnych, w szczególności w zakresie nakładania, zmiany lub uchylania obowiązków regulacyjnych, stwarzania warunków dla wspierania konkurencji na rynku oraz zapewnienia użytkownikom korzyści w postaci różnorodności ceny i jakości usług telekomunikacyjnych. Z tych względów obowiązek informacyjny musi być rygorystycznie przestrzegany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Wobec tego nie można też przyjąć, jak sugeruje powód, by w analizowanym przypadku społeczna szkodliwość czynu była co najwyżej znikoma.

Organ prawidłowo uwzględnił - jako okoliczności łagodzące - dotychczasową działalność powoda, w tym brak wcześniejszego ukarania strony przez Prezesa UKE, oraz wypełnienie obowiązku sprawozdawczego za 2010 rok już po upływie terminu jego wykonania.

W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę, że maksymalna kara, jaka mogłaby zostać nałożona na powoda, wynosi (...) zł należy uznać, że kara w wysokości 1.970 zł nie jest nadmiernie wygórowana i mieści się w ustawowych granicach. Kara ta pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonego naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych. Orzeczona kara spełni przypisywane jej funkcje, które wbrew stanowisku powoda, nie ograniczają się jedynie do przymuszenia. Kara pieniężna oprócz waloru represyjnego, posiada też funkcję prewencyjną i wychowawczą i ma ona służyć dyscyplinowaniu powoda oraz innych przedsiębiorców w należytych wykonywaniu ich ustawowych obowiązków.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi UKE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł za pierwszą instancję (§ 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem Ministra

Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. zmieniającego ww. rozporządzenie) oraz w wysokości 270 zł za drugą instancję (§ 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). Zdaniem Sądu, zarówno niezbędny nakład pracy pełnomocnika, jak też charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, nie uzasadniały przyznania pełnomocnikowi pozwanego wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Wobec, wynikającego z art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623 j.t.; dalej: uksc), zwolnienia pozwanego z mocy prawa z obowiązku uiszczenia opłat, w związku z oddaleniem odwołania i uwzględnieniem apelacji pozwanego, na podstawie art. 113 ust. 1 uksc, Sąd orzekł o obciążeniu powoda opłatą od apelacji w wysokości 100 zł.

SSO Ewa Malinowska